

D.Tóth Kriszta - Ezt is elhoztam magammal

2013 június 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs

értékelve

Mérték

És akkor Háy János megtalálta a kis fekete gombot az er?sít?n és felcsavarta, Erd?s Virág hátat fordított a közönségnek, Grecsó Krisztián pedig gitárral a kezében boldog óvodássá változott.

Sosem tudtam igazán, hogy mit gondoljak a crossover műfajokról. Néha beszippant és el nem enged, mint például a Petőfi Rádió Szimfonik Live sorozata. Máskor meg a világ peremére kerget, ahonnan legszívesebben a mélybe vetém magam. Klasszikusok popritmusban. Mond ez még valakinek valamit? Meg a különböző hangszereken, vastagon sminkelt nők és/vagy férfiak által előadott darabok, alatta dob gép, fölötté lézershow. Vagy a frissen szőke Richard Clayderman a lakkozott fehér koncertzongorán. Ugye? Ááááá!

Na, a Rájátszás nem ilyen cucc. Mondjuk... nem is tölti meg a Sportarénát a közönsége. Még. Sajnos. Igaz, azok a finom sutaságok, apró bakik, amelyek igazán szerethetővé teszik a produkciót ott, az Arénában nem lennének észrevehetőek. És ez határozottan hátrányára válna az egyébként korszakalkotó ötletnek. Veszélyes terepre léptek a Rájátszás szülőapjai, amikor kitalálták, hogy összeeresztik a kortárs magyar irodalom krémjét és a pop-rockszakma jeles dalszerző-szövegíró-énekeseit, hogy írják át egymás szövegeit, zenésítsék meg egymás darabjait. Mert, lássuk be, a papíron zseniális ötletben benne volt a teljes elkimittudosodás lehetősége. Annak az igen kínos, a fizetőközönséget kényelmetlen feszengésre kényszerítő jelenségnek a lehetősége, amikor az ember a színpadot nézve úgy érzi, hogy ami ott folyik, az neki kellemetlen. És azt gondolja, „Istenem, bárcsak Háy nem mászott volna le az elefántcsonttoronyából, bárcsak Gresó maradt volna az ÉS szerkesztőségében!” Jó, jó, tudom, tudom, a mi íróink-költőink nem elefántcsonttoronyban laknak, hanem zuglói szobakonyhájában meg Pest megyei tanyán. De ha az ember irodalmi rajongásának tárgya egyszer csak ott áll egy nagyszínpadon és kínosan esetlenkedik egy hangszerrel a kezében, na az az illúziórombolásnak mégis csak egy igen magas foka tud lenni.

De szerencsére nem ez történt tegnap este a Pet?di Irodalmi Múzeumban. Hanem egy közel két órás, semmi máshoz nem hasonlítható, alternatív irodalmi standup-pop-rock koncert, ahol a közönség az egyik percben a könnyeit törölgette a nevetést?l, a másokban pedig elégedetten verte a lábán a dal ütemét és elégedetten nyugtázta, hogy Beck Zoli hangja pont ugyanolyan jól szól él?ben, mint a rádióban. Ahol olyan még ennél is többre hivatott alkotó- és el?adó párosok zúzták, mint a Kollár-Klemencz László (Kistehén) – Grecsó Krisztián, a Beck Zoltán (30Y) – Háty János, a vagy épp a Sz?cs Krisztián (Heaven Street Seven) – Szálinger Balázs duó. És ezen még az a nyilvánvaló tény sem rontott, hogy Szálinger egyáltalán nem tud énekelni – ezért aztán rá az alkotók nagyon bölcsen az MC szerepét osztották. Erd?s Virág sem tud, viszont neki hagyták, hogy megpróbálja. Az eredmény: az „Ezt is el” cím? verséb?l a többiek segítségével olyan sokgitáros örömfinéle kerekedett, hogy az ember simán megbocsátott neki minden fals hangot és színpadi zavart.

Jó volt ez így, ahogy volt. Köszönöm az élményt.

D.Tóth Kriszta - shopline

Ajánló